

נקודות חיריק שתחת הב' ממלת בת', הוא גימ' כ"ב אותיות התורה, ובהמשך בתפארת שפע החכמה, אזי נעשה מנוקודת חיריק שתחת התו, עם כ"ב אותיות, ל"ב נתיבות החכמת, והכל הוא באתכסיסיא רצה לומר. מלובש בסיפורי התורה, וכשיגלה הנסתור, אזי יהיה הפעולה באטגלייא, ויגולה הטוב הגנוו הנזכר לעיל.

היטבקח מס'ה האמرون מן הראשון רצה לומר: טוב לך, שאין נגמר הפעולה מיד אלא לעתיד, זה לך טובה גדולה מן הראשון, מאלו היה האור הטוב יוצא מיד. והטעם נודע שלא יתגברו הדינים, כי קליפה הייתה קודמת לפרי וצריך בתחילת לשבר הקליפה קודם התגלות האור **לבلتני לכת אחורי הבחורים**

אם דל ואם עשיר דע שבירת הקליפה הוא על ידי עליית מ"ן למלאות על ידי מצות ומעשים טובים של ישראל אנחנו מעלים ניצוצים הקדושים העשויים בידי הקליפה והוא חיות שלהם, והשכינה מעלה אותם אל בגין הקודש לתוך המרכבה הקדושה, אך כביכול, זההיר אותה שלא תעה ולא תבואה שום ניצוץ אל הקדשה שלא ברצון הווי ב"ה, פירוש: לבلتני לכת אחורי הבחורים, לשון בוחר ובורר שלא ברצוננו: אם דל ואם עשיר, רצה לומר, בין שייהי ניצוץ גדול הוא נקרא עשיר או ניצוץ קטן הוא נקרא דל. **(יא) ועתה בתי אל תיראי** מן הקליפה כל רצה לומר יסוד **אשר** רצה לומר "ראש" הכל יהיה בפועל, עשוי לך בפועל,

תאמרי אעשרה לך כי יודע כל שער עמי דע, כי נקב של היסוד שהשפע יוצא שם נקרא שער, והשפע נקרא עמי, רצה לומר, נשמה ישראל עמי, ושיעור הלשון: יודע לשון ידיעה, כל היסוד, שער עמי כנזכר לעיל, **כי אשת חיל אתה** כי את מוכן להיות סוד אשה בפועל, כמו שעתה הוא בכך, שמרומזת במלת חיל⁷, ועתה, כי אמן לשון אמת חותמו יתברך, אבל לא אמר אלא לשון אמן לשון אמונה, כי שתאמר, תאמין לי שאני אעשה לך טובזה זו, לפי שגואל הקרוב לא יגאל אז עד לעתיד, ובזה תבין הכתוב שלא קרי כי מלה כ"י מרמז לתפארת, לנוועד⁸: **(יב) ועתה כי אמנם כי {אם} גאל אני זגס יש**

גאל קרוב מפני: (יג) **ליני תלילה** לילה מורה על הגלות, לפיכך הלמד של ליני גדולה על המשכת הלילה, רצה לומר, אריכות הגלות בעונאותינו הרבים, וגם מורה הלמד, על השתלשלות של הקו הוא בסוד תלת ווין בצורת למ"ד, בסוד מגדל הפורח באוויר, והקו משתלשל מעולם עד שיזריך בעולם הזה, שהוא עולם העשיה **ויה בפרק** כשיתחיל להזריח עמוד השחר, בזמן הגאולה **אם יגאל טוב רצה** לומר, אם יתעורר אותו הטוב הגנוו מעצמו על ידי תשובה ומעשים טובים **יגאל** יהיה הגאולה מיד בבורק, רצה לומר, בזמן הקץ הראשון, כי כמה קיצין כלו ועברו, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה **אם לא יחפץ**

⁷ הרב לא בא לנו כיצד מילת "חיל" מרמזת על הרצון והבכה. וכן בס"ד שתיבת חיל קרי בה: חיל להינו יסוד ובינה כי הבינה היא סוד אות "ל" ונקראת "מגדל הפורח באוויר" והיא הרצון. התפארת היא הבכה והמלכות היא הבפועל ואמר שכעת היא אשת חיל ההינו ברצון ובכח אך עדין לא בפועל.

⁸ עניין זה מוסבר לעיל שתיבת "כ"י" גימי' לי ועם נקודת החיריק מ(כי נקודה זו יוד וקו כגון פתח זה "ו" הינו 6 וקמא=16 כי יש בו קו ונוקודה) ואות מרכיבת מאותיות "כו" המופיע בתפארת. ובזה חלק על מورو הרמ"ק שהסביר בסידורו "תפילה למשה" שתיבת "כ"י" היא במלכות. וכתב שם שהchein הגדול היה נכנס לקודש במידה הנקרת "זאת" שנאמר "בזאת יבוא הכהן אל הקודש" והכהן היה נשמה כמי כי יווני הרי לך ש"כ"י הוא "זאת". ואני עבדה נתני נופך שהנה תיבת "כ"י" היא ר"ת של "כנסת ישראל".

לגאלך שלא יעשה [יעשו] תשובה **וְגַאֲלָתִיק אֶנְכִי** פירוש, אני מעורר אותו הטוב, כאמור למען עשה **חי יהוה** כי הוא בסוד יסוד, הו' הוא תפארת, ויש בכך רמז גדול, שלא ניתן לכתוב. באשר שנוגע אל זמן הגאולה **שֶׁכְבֵּי עַד הַבָּקָר** הוא מבואר (**יד ותשב מרגלתו {מרגלותיו}**) עד הבקר הוא מבואר **וַתָּקַם בְּטֹרֶם {בטרם}** **יִפְיר אִישׁ אֶת רְעָהוּ** כאן רמז לה שיחיה להשכינה עלייה בטרם יכיר איש את רעהו, קודם שיעשו ישראל תשובה ויכירו לקודשא בריך הוא, או קודם שיכירו את המשיח, או פירוש: קודם שיכיר האיש היסוד את רעהו, רצה לומר השפעה הגנו וטמיר, והענין, כי כבר אמרנו, כי היזוג הוא רק בשינוין כל זמן שטמיר וגנו התוב ביסוד שבינה ובעת החורבן בעונותינו הרבים, היה השכינה בין הדינים, ולא היה לה כביכול, אפילו סוד נשיקין רק בשבות וימים טובים, ורמז לה כאן, שיחיה לה עלייה בטרם וגוי, רצה לומר, שיחיה לה כמו קודם החורבן, אף על פי שהייתה בית המקדש חרוב, יהיה לה נשיקין, אבל על כל פנים לא יגלה אור הגנו, וטמיר עד זמן הגאולה **וַיֹּאמֶר אֶל יְצָע כִּי בָּאָה הָאָשָׁה הַגָּדוֹן** מבואר על פי דברינו הנ"ל, כי כבר בארנו כיגרן הוא בסוד יסוד והוא גראן השוערים, דעת הוא גראן החטים, ואף על פי שקיים בטרם אל יודע פירוש, לא יהיה זיגוג שלם עד שיגולה אור הצפון. והנה בעז רמז לה מה שיחיה בזמן הגאולה, אבל מה יהיה לה כל זמן משך אריכות הגולות, שהשכינה כביכול שוכבת מרגליותיו, על זה (**טו**) **וַיֹּאמֶר קַבִּי הַמְּטֻפְחַת אֲשֶׁר עַלְיךָ וְאַחֲרֵיךָ בָּהּ** והוא סוד קבל קניין סודר, ובזה היה לה תלוי קשר וחיבור עמו, שלא יתגברו החיצונים עלייה חס ושלום. וענין "מט" [של] המטפחת הוא סוד התלבשות, כי השכינה מלבשת את הקצוות בסוד אור חוזר כמו שמבואר לעיל, והתלבשות הוא מאור הפנימי, היינו הניצוצות שהיא לוקחת מבין הדינים, ומעלה אותן בסוד מ"ז, ולהتلبس בהם הקצוות כדי שייהיה להם מדחה וגבול, כי קודם התלבשות לא שייך בהם גבול ומידה. ומלה המטפחת: "המ" מורה סוד מ"ה שהוא פנימיות תפארת, אותן ט, הוא פנימיות היסוד, היינו טוב הגנו, אותן פ' הוא יסוד במילוי כל התיבה, שהוא גימ' פ, אותן ח' הוא מורה על מידת השמיינית שהוא הוד, שמננו נגלו הניתוצות מתוך הדינים, ואות ת, הוא מורה על מלבוש התפארת, כולל כל השש מידות, ולאחר מכן לה כח להלביש המדות, אמר: וימד שש שעריים: רצה לומר, שיש קצוות היה להם גבול ומדחה, אחר התלבשות ונקראים שעריים על שם שהוא מתלבש אותם. **וַתָּאַחַז בָּה וַיִּמְדַּשֵּׁ שְׁעָרִים וַיִּשְׁתַּעֲלֵה** שהיה לה חיבור עמם **וַיָּלֹא הַעֵד** מכח זה היה לה עלייה ושמירה מן החיצונים (**טו**) מכח התלבשות הנזכר לעיל בפסוק הקודם היה לה עלייה, כאשר אמרנו **וַתָּבֹא אֶל חִמּוֹתָה** כי קודם התלבשות היה לה עלייה במחשבה אל הבינה, לפי שהקליפות אין יודעים מסוד המחשבה, אבל בכך לא הייתה יכולה לעלות, לפי שהיתה בין הדינים, אבל אחר התלבשות היה לה עלייה בכח, ולעתיד לבוא יהיה לה עלייה בפועל **וַתֹּאמֶר מֵאַת בָּתִי** יש להקשות וכי זו היא התשובה על השאלה, מי את בתי היה לה להסביר אנסי רות, ועוד על עיקר שאלת נעמי קשה, וכי לא הייתה מכירה שהיתה שואלה, מי את בתי עוד וכי אומר אדם על מי שלא הכיר בתי, אלא עתה נעשה מלכות בעליתה בסוד בת בכח, כי בתחילת נעשה בת במחשבה, ועתה בכח, ופירוש הפסוק, ותאמר מי את בתי ולא כתתי כմבוואר לעיל, ותגד לה את כל אשר עשה לה האיש, ותאמר שיש השעריים האלה, לכארה קשה, למה לא אמרה שיש שעריים, מי הטערים לשון ידוע, ועוד, מי האלה, למה לה להראות עליהם באצבע,